

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Εμείς οι Χριστιανοί έχουμε την ευλογημένη συνήθεια να προσευχόμαστε πριν καθίσουμε στο τραπέζι για να φάμε, προκειμένου να ευχαριστήσουμε το Θεό για όλα τα αγαθά που μας παρέχει. Παρακάτω παρατίθενται οι προσευχές που κάνουμε προ του μεσημεριανού και βραδινού φαγητού.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

- Πάτερ ήμων...

Αν υπάρχει ιερέας στο τραπέζι το ευλογεί:
Χριστέ ό Θεός, ευλόγησον τήν βρωσιν και τήν πόσιν τών δούλων σου, ότι άγιος εί, πάντοτε νυν, και άεί, και εις τούς αιώνας τών αιώνων.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ

- Ευχαριστούμέν σοι, Χριστέ ό Θεός ήμων, ότι ένέπλησας ήμās τών έπιγείων σου αγαθών μη στερήσης ήμās και τής αιωνίου σου βασιλείας· άλλ' ως έν μέσω τών Μαθητών σου παραγένου Σωτήρ, τήν ειρήνην διδούς αύτοίς, έλθє και μεθ' ήμων, και σώσον ήμās.

Αν υπάρχει ιερέας, ευλογεί:
Χριστέ ό Θεός ήμων, ευλόγησον τὰ περισσεύματα τών κλασμάτων τής τραπέζης ταύτης, και πλήθυνον αύτὰ έν τω οίκω τούτῳ, και εις τόν κόσμον σου άπαντα. Ότι ευλογητός εί, πάντοτε νυν, και άεί, και εις τούς αιώνας τών αιώνων.

- Δί' ευχών...

ΠΡΟ ΤΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ

- Φάγονται πένητες και έμπλησθή-σονται· και αινέσουσι Κύριον οί εκζητούντες αύτόν· ζήσονται αί καρδίαι αύτών εις αιώνα αιώνος.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ

- Ευφρανας ήμās, Κύριε, έν τοίς ποιήμασί σου, και έν τοίς έργοις τών χειρών σου ήγαλλιασάμεθα. Έσημειώθη έφ' ήμās τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε· έδωκας ευφροσύνην εις τās καρδίας ήμων. Από καρπού σίτου, οίνου και ελαίου αύτών ένεπλήσθημεν. Έν ειρήνη έπί τὸ αύτὸ κοιμηθησόμεθα και ύπνώσωμεν· ότι σύ, Κύριε, κατά μόνας έπ' έλπίδι κατώκησας ήμās.

- Δί' ευχών...

ΘΕΜΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ

Τι είναι λειτουργική; Η λέξη λειτουργική προέρχεται από τη λέξη λειτουργία, και οριοθετεί την ενασχόληση με τη θεωρία και την ερμηνεία της χριστιανικής λατρείας μέσα στην Εκκλησιαστική κοινότητα. Κέντρο της λειτουργικής ζωής είναι το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, δηλαδή η Θεία λειτουργία. Παραδίδοντας ο Χριστός στους μαθητές Του και ταυτόχρονα σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, το Μυστήριο της Ευχαριστίας κατά τη διάρκεια του Μυστικού, δηλαδή, του Μυστηριακού δείπνου, έδωσε σε κάθε άνθρωπο τη δυνατότητα να ενώνεται μαζί Του, έτσι ώστε να γεύεται ουσιαστικά τη Θεότητα και να προγεύεται τη Βασιλεία του Θεού.

Στο πλαίσιο λοιπόν αυτού του Μυστηρίου αναπτύχθηκαν σταδιακά μέσα στη ζωή της Εκκλησίας όλα τα άλλα μυστήρια, με βάση το Λόγο του Θεού και τις ανάγκες των πιστών, οι προσευχές και οι ακολουθίες της Εκκλησίας. Η λειτουργική έχει σκοπό να εξηγήσει τα γινόμενα μέσα στην Εκκλησία. Να ερμηνεύσει τα σύμβολα και τις πρακτικές, έτσι ώστε να γίνεται κατανοητή από όλους τους πιστούς η λατρευτική ζωή, εξασφαλίζοντας έτσι την ενεργή συμμετοχή των πιστών που δεν είναι απλοί θεατές, αλλά συμμέτοχοι των Μυστηρίων της Εκκλησίας.

Αντώνης Χαϊδούτης-Καθηγητής Θεολόγος

ΤΟ ΚΡΕΜΜΥΔΙ ΤΗΣ ΓΡΙΑΣ (Θ.ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΙ)

Γράφει ο μεγάλος Ρώσος φιλόσοφος λογοτέχνης Θεόδωρος Ντοστογιέφσκι στο βιβλίο-αριστούργημά του «Αδελφοί Καραμάζωφ».

Σε ένα χωριό ζούσε μια σεβάσμια γερόντισσα. Την εκτιμούσε όλος ο κόσμος. Μα πιο πολύ εκτιμούσε η ίδια τον εαυτό της. Μια ημέρα, η γερόντισσα αυτή πέθανε όπως όλοι. Έκλεισε τα μάτια της και «κοιμήθηκε». Μα όταν σε λίγο ξύπνησε, στην άλλη ζωή, διαπίστωσε (προς μεγάλη αγανάκτησή της!), ότι είχε βρεθεί σε μια μεγάλη λίμνη φωτιά. Και βλέποντας κάποια στιγμή τον άγγελό της στην όχθη, του φώναξε:

-Κάποιο λάθος έγινε! Εγώ, πρόσωπο σεβαστό, δεν έπρεπε να βρίσκομαι εδώ!

Ο άγγελος την συμπόνεσε. Και φιλοτιμήθηκε να ψάξει να βρει ελαφρυντικά, να την βοηθήσει. Και θυμήθηκε, ότι κάποτε είχε δώσει σε μια ζητιάνα ένα φρέσκο κρεμμύδι, που έτυχε και ο άγγελος το είχε μαζί του. Κρατώντας το λοιπόν από τα φύλλα, της το έριξε μπροστά της.

-Πιάσε το, να σε τραβήξω έξω, της είπε.

Εκείνη το έπιασε. Και ο άγγελος άρχισε να την τραβάει έξω από τη λίμνη-φωτιά. Και

βλέποντάς την να βγαίνει από το πυρ της κόλασης αρπάχτηκαν από επάνω της (από τα πόδια της, από τα χέρια της, από τα ρούχα της), άλλοι πολλοί· με την ελπίδα να βγουν και αυτοί· να σωθούν!

Αλλά η σεβάσμια γερόντισσα θύμωσε εναντίον τους! Ήταν κατάσταση αυτή; Να κρεμαστεί η αληταρία του κόσμου απάνω της; Και άρχισε να τους κλωτσάει με αγανάκτηση. -Τι είναι ετούτο πάλι! Με το δικό μου κρεμμύδι θέλουν να σωθούν όλοι αυτοί; Και το βλαστάρι του κρεμμυδιού κόπηκε. Και όλοι αυτοί, και η σεβάσμια γερόντισσα μαζί, ξανάπεσαν στο αιώνιο πυρ.

Και τώρα μία **ερώτηση-απορία**:

-Γιατί κόπηκε το κρεμμύδι;

Απάντηση:

-Γιατί ο Θεός είναι αγάπη. Και θέλει να έχουμε αγάπη. Όμως· η γερόντισσα αυτή δεν είχε αγάπη. Αν είχε αγάπη, θα έλεγε:

-Κάμε, Θεέ μου, με την ευσπλαχνία Σου, πιασμένοι από τούτο το κρεμμύδι, να βγούμε όλοι από εδώ. Να μη μείνει άνθρωπος στην κόλαση κανέναν.

Γιατί λίγα λεπτά προ του γάμου οι σαρκικές σχέσεις είναι αμαρτία, ενώ λίγο μετά το γάμο είναι ευλογία;

Πολύ όμορφα απαντά ο π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος:

1. «Πέντε λεπτά» πριν να ευλογήσει ο ιερέας πάνω στην Αγία Τράπεζα έχουμε «ψωμάκι» και «κρασάκι». Δευτερόλεπτα μετά την ευλογία έχουμε το τεθεωμένο Σώμα και Αίμα του Χριστού.
2. «Πέντε λεπτά» πριν τη Βάπτισμα είναι βαριά αμαρτία να δώσουμε τη Θ. Κοινωνία σε μη βαπτισμένο. «Πέντε λεπτά» αργότερα η μετάδοση είναι πράξη αγία και επιβεβλημένη.
3. «Πέντε λεπτά» προ της υπογραφής ενός συμβολαίου είναι ένα απλό χαρτί. «Πέντε λεπτά» αργότερα είναι δημόσιο έγγραφο με νομικές συνέπειες. Το ίδιο ισχύει και με την υπογραφή διαθήκης που καθορίζει την τύχη μιας τεράστιας περιουσίας.
4. «Πέντε λεπτά» προ της ορκωμοσίας του ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας είναι ένας απλός πολίτης. «Πέντε λεπτά» αργότερα μπορεί να διαλύσει τη Βουλή.
- Ακριβώς αυτή είναι η φύση και η δύναμη και η αξία των Μυστηρίων. Να μεταβάλλουν πράγματα, να αλλοιώνουν καταστάσεις, να μεταμορφώνουν γεγονότα, να καθιστούν τον αμαρτωλό άγιο, το απαγορευμένο ευλογημένο.
- Ναι, «Πέντε λεπτά» προ του γάμου είναι αμαρτία η σαρκική συνάφεια του ζεύγους. «Πέντε λεπτά» αργότερα δεν είναι αμαρτία, είναι ευλογία.

π. Γεώργιος Καλπούζος
Από το Περιοδικό «τα ΚΡΙΝΑ».

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

«Μέχρι 11 ετών πήγαινα το γιο μου στην Εκκλησία. Και κοινωνούσε. Ύστερα δεν ήθελε πια. Ήταν δύσκολο να τον πηγαίνω στην Εκκλησία με το ζόρι. Από τότε άρχισε να πηδάει από το κρεβάτι του τη νύχτα, να φωνάζει και να προσπαθεί ν' αρπάξει κάτι σε κατάσταση μεγάλης ταραχής. Συμβουλευτήκα πολλές φορές το γιατρό. Το απέδωσε στην άχαρη ηλικία του! Και έλεγε, ότι θα περάσει! Του έγραψε και κάτι σκονάκια, που όμως δεν τον βοήθησαν καθόλου. Οι νυκτερινές κρίσεις επαναλαμβάνονταν όλο και πιο συχνά. Ύστερα είπε, ότι είναι σεληνιασμός. Και ότι δεν μπορούσε να τον βοηθήσει.

Ωστόσο είχε θαυμάσια υγεία και ήταν πολύ δυνατός. Οι σπουδές του πήγαιναν θαυμάσια. Ιδίως στα μαθηματικά και στη φυσική. Ακόμα και οι καθηγητές του έμεναν κατάπληκτοι από την επίδοσή του. Μπήκε στο Ινστιτούτο Φυσικών Μηχανικών της Μόσχας. Αλλά οι νυκτερινές κρίσεις τον βασάνιζαν όλο και περισσότερο. Την ημέρα δεν του συνέβαινε τίποτε. Βασανιζόταν έτσι επί οκτώ χρόνια. Και βρισκόταν στο τρίτο έτος των σπουδών του. Οι κρίσεις του τώρα επαναλαμβάνονταν σχεδόν τρεις φορές κάθε νύκτα. Και η μητέρα μου, διηγήθηκε την ιστορία μας σε μια μοναχή στην εκκλησία.

Εκείνη ρώτησε, ΑΝ ΕΙΧΕ ΠΟΛΥ ΚΑΙΡΟ ΝΑ ΚΟΙΝΩΝΗΣΕΙ. Τότε θυμηθήκαμε, ότι αυτές οι κρίσεις ΑΡΧΙΣΑΝ ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΠΟ ΤΟΤΕ, ΠΟΥ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΝΑ ΜΕΤΑΛΑΜΒΑΝΕΙ! Η μοναχή τον συμβούλεψε να κοινωνήσει με πίστη. Εκείνος δεν ήθελε να ακούσει κουβέντα.

Τελικά πείστηκε να ετοιμαστεί να κοινωνήσει. Έτσι μια Κυριακή πρωί πήραμε το τραίνο και πήγαμε στο μοναστήρι του Σεργίου. Εκεί βρήκαμε και πολλούς άλλους νέους. Και πολλές νέες. Έκαμε ό, τι του ζητήσαμε. Προσευχήθηκε. Με όλη του την ψυχή. Με θέρμη. Και η δική μας προσευχή ήταν φυσικά πολύ θερμή. Εξομολογήθηκε σε ένα νεαρό ιερέα. Και κοινωνήσε. Και έμεινε ως το τέλος της Λειτουργίας.

Ύστερα γυρίσαμε στο σπίτι. Η μητέρα μου και η αδελφή μου γύρισαν στη Μόσχα. Κι εμείς στην αγροτική κατοικία μας. Και φανταστείτε τη χαρά μας! Από εκείνη την ημέρα δεν ξανακούνησε πια ούτε το κεφάλι του όλη τη νύχτα! Οι κρίσεις εξαφανίσθηκαν. Ενώ πριν κοινωνήσει, είχε τρεις κρίσεις κάθε νύχτα! Και δεν περνούσε νύχτα χωρίς κρίση! Ακόμη κι εγώ, η μητέρα του φοβόμουν να τον αντικρύσω, όταν βρισκόταν σε κρίση.

Και τώρα, ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, είναι παντρεμένος με δύο παιδιά. Και όλα αυτά πέρασαν οριστικά».

Αρχ. Σάββα Δημητριάδης, «Δίδαζόν με τα δικαιώματά Σου».
Πρέβεζα 1998,

ΟΙ ΠΑΤΑΤΕΣ ΤΟΥ ... ΘΥΜΟΥ (διδασκτική ιστορία για τη συγχώρεση)

Όταν ακόμα πήγαινα στο σχολείο, ως μαθητής, είχα έναν υπέροχο δάσκαλο. Μια μέρα είχαμε κουβεντιάσει για το πόσο απαραίτητο είναι να μην κρατάμε θυμό μέσα μας, αλλά να κοιτάμε πως θα απαλλαγούμε από αυτόν, μας έβαλε να το δούμε αυτό πρακτικά.

-Αύριο, μας είχε πει, να φέρετε όλοι στο σχολείο μια πλαστική σακούλα και ένα μικρό σακί με πατάτες. Τον κοιτάξαμε έκπληκτοι, αλλά είχαμε μάθει πως δεν αστειεύεται με κάτι τέτοια. Έτσι την άλλη μέρα είχε ο καθένας μας ό, τι μας είχε ζητήσει. Τότε εκείνος λέει:

-Κάθε φορά που αποφασίζετε να μην συγχωρέσετε κάποιον, να... παίρνετε μια πατάτα, να γράφετε πάνω της το όνομα εκείνου και την ημερομηνία και να την βάζετε μέσα στην πλαστική σακούλα.

Δεν πέρασε πολύς καιρός που μερικές σακούλες ήταν αρκετά βαριές. Μας είπε επίσης αυτή τη σακούλα να την κουβαλάμε μαζί μας, όπου κι αν πηγαίνουμε. Στο δρόμο, στο αυτοκίνητο, στο σχολείο, στα ψώνια, παντού. Μ' αυτό τον τρόπο ήθελε να μας δείξει ότι δεν πρέπει να ξεχνάμε το βάρος που κουβαλάμε. Να έχουμε επίγνωση κάθε στιγμή. Να το έχουμε μαζί μας ακόμα και στα μέρη που είναι κάπως... καθώς πρέπει. Αρκετές από αυτές τις πατάτες είχαν αρχίσει να σαπίζουν. Για να μας θυμίζουν το τίμημα που έχουμε να πληρώσουμε για τον αρνητισμό και τον πόνο μέσα μας, όταν δεν αποφασίζουμε να συγχωρούμε. Πάρα πολλές φορές σκεπτόμαστε πως το να συγχωρούμε κάποιον είναι ένα δώρο που του κάνουμε. Θαρρώ πως είναι το αντίθετο. Είναι δώρο στον εαυτό μας. Απαλλασσόμαστε από ένα περιττό βάρος. Την επόμενη φορά λοιπόν που θα σκεφτείς πόσο δύσκολο είναι να συγχωρέσεις κάποιον θυμήσου:

«Δεν είναι ήδη αρκετά βαριά η σακούλα σου».

ΜΙΑ ΛΑΜΠΡΗ ΨΥΧΗ (Αληθινή ιστορία)

Το 'χει ξαναπεί η πατρίδα μας τούτο το πικρό ποτήρι της οικονομικής κρίσης και της δημόσιας χρεωκοπίας. Ήταν πάλι τότε μετά την Κατοχή και τα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν...Ο ελληνικός λαός γνώρισε την εξαθλίωση, την ταπείνωση, την ανέχεια, τη φτώχεια. Όλες οι κοινωνικές τάξεις επλήγησαν, ακόμα και η ισχυρή τάξη των χρηματομεσιτών. Έτσι εκείνο το Πάσχα του 1948, στις 20 Απριλίου, δεκαέξι οικογένειες χρηματιστών χτύπησαν την πόρτα του Ταμείου του Χρηματιστηρίου, για να ζητήσουν βοηθήματα. Βλέπεις τον τελευταίο καιρό πήγαιναν εκεί μόνο για το συσσίτιο, μια αραιή σούπα με όσπρια κι ένα κομμάτι ψωμί. Ανάμεσα στους δεκάξι και ένα εντεκάχρονο αγόρι, ο Φοίβος. Ένα μικρόσωμο λουστράκι, που έστηνε το ξύλινο κασελάκι με τις βούρτσες, τις μπογιές και τα πανιά του, έξω από το «Καφεζαχαροπλαστεϊόν Έρμη» στην οδό Αχαρνών. Άφησε το κασελάκι του στην αυλή να το φυλάει ένα μικρότερο παιδί, ανέβηκε βιαστικά τα σκαλιά και πέρασε τη μεγάλη πόρτα του Χρηματιστηρίου. Στάθηκε μαζεμένος μπροστά στην Επιτροπή· ένοιωθε κιάλας το αυστηρό και ψυχρό τους βλέμμα να τον διαπερνά εξεταστικά. Πού να 'βρισκε τώρα το θάρρος ν' ανοίξει το στόμα του!

-Καλημέρα σας, είπε χαμηλόφωνα και ντροπαλά.
-Τι ζητάς εδώ του λόγου σου, μικρέ; ρώτησε ο πρώτος.

-Πώς σε άφησε να περάσεις μέσα ο φύλακας; συμπλήρωσε κάπως ενοχλημένος ο δεύτερος.
Ο Φοίβος δεν απάντησε· μόνο έβγαλε από το πανωφόρι του ένα φάκελο καλά κλεισμένο και τον ακούμπησε πάνω στο σκούρο, μακρόστενο τραπέζι της Επιτροπής. Ήταν ώρα να εξηγήσει το λόγο που τον έκανε να χτυπήσει την πόρτα της Επιτροπής. Πήρε θάρρος και άρχισε να λέει:

«Ο πατέρας μας βγήκε άρρωστος απ' τη φυλακή και δεν έζησε πολύ. Είχε δικαστεί για χρέη στο Χρηματιστήριο, που δεν είχε να τα πληρώσει... Μετά πέθανε κι η μητέρα μας από τύφο...». Η φωνή του έτρεμε και τα μάτια του είχαν γεμίσει δάκρυα, καθώς άδειαζε την ψυχή του μπροστά σε άγνωστους ανθρώπους. «Είμαι ο μεγαλύτερος από τα τέσσερα παιδιά. Τα αδέρφια μου κάνουν

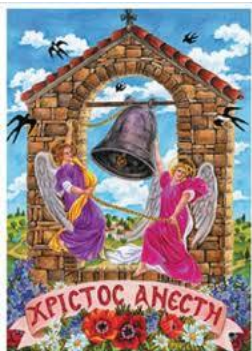
μικροελλήματα κι εγώ είμαι λούστρος. Δεν ήρθα για βοήθεια, μην ανησυχείτε», έσπευσε να δηλώσει φοβούμενος μην τον σταματήσουν... «Χθες γυάλισα τα παπούτσια ενός ανθρώπου με στολή. Καπετάνιος θα ήταν. Με λυπήθηκε φαίνεται και με πλήρωσε με δύο χρυσές λίρες. Η μία λίρα μας φτάνει για να κάνουμε Ανάσταση. Θα πάρω κόκκινα αυγά, κουλούρια και καινούρια παπούτσια στις αδερφές μου. Την άλλη την έφερα σε σας. Θα 'ναι κι άλλα παιδιά σαν και μας, που δε θα 'χουν να περάσουν τη Λαμπρή. Εσείς ξέρετε· δώστε την σε 'κείνα που θα ζητήσουν ένα βοήθημα. Να τσουγκρίσουν κι αυτά ένα αυγό». Η Επιτροπή είχε μείνει αποσβολωμένη με όσα άκουγε. Ο Φοίβος σταμάτησε ένα-δύο λεπτά και συνέχισε, πιο σοβαρά και αποφασιστικά, μα με πιο πονεμένη φωνή τούτη τη φορά:

«Έφερα και μια φωτογραφία, που μου άφησε ο πατέρας μου, γιατί μου το ζήτησε πριν πεθάνει. Ήθελε να τον σβήσετε από το βιβλίο εκείνο, που γράφετε όσους χρωστάνε και τους νομίζετε...» Έσπασε η φωνή του Φοίβου κι απέφυγε να προφέρει το χαρακτηρισμό για τον πατέρα, που τόσο τον πονούσε. «Κάθε φορά που μας έλεγε πως ήταν τίμιος βούρκωνε...Ο Χριστός, έλεγε, έχει πει να συγχωράμε· γι' αυτό πρέπει να δίνουμε συγχώρεση σε όσους μας αδικούν...».

Ο μεσαίος άνδρας, ο Πρόεδρος της Επιτροπής, άνοιξε με τρεμάμενα χέρια το φάκελο. Κοίταξε τη φωτογραφία. Τα μάτια του αντέδρασαν μ'ένα θλιβερό παιχνίδιασμα. Σαν κάτι να θυμήθηκε... Γύρισε τη φωτογραφία στην πίσω της πλευρά. Έγραφε: «Χρηματιστής Γ.Μ. Ένα άτυχο, πλην τίμιο θύμα της Κατοχής». Σήκωσε τα μάτια του στο Φοίβο. Τώρα το βλέμμα του δεν ήταν αυστηρό, όπως στην αρχή, αλλά γεμάτο συμπόνια, μα και θαυμασμό για το μικρό ήρωα. Δίχως να πει κουβέντα ο Πρόεδρος, άνοιξε ένα χοντρό βιβλίο. Το χέρι του έσυρε αργά, μα σταθερά μια μεγάλη γραμμή. Τόσο μεγάλη, που δεν κατάλαβε που τελείωσε ο Φοίβος. Του φάνηκε πως έφτασε μέχρι τον πατέρα του...

-Καλή Ανάσταση, παιδί μου! είπε ο Πρόεδρος.

-Καλή Ανάσταση, κύριε! απάντησε κι ο Φοίβος, το λουστράκι, κι η ματιά του άστραψε από χαρά!

**Ανοιξη μπήκε για καλά
κι θάλασσα πεζογελά
κι ανθίζουν κήποι εντός μου.
Πλάκες που στέκατε βαριές
στα μνήματα και στις καρδιές,
σας έσπασε ο Χριστός μου!**

Γ. Βερίτης

ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΤΟΥ ΚΟΥΡΝΙΑΧΤΟΥ

Άλλαξαν όλα ξαφνικά.
Τα δεδομένα, τα ιδανικά,
Για ξένα συμφέροντα
Ψηφίστηκαν νόμοι,
Με μέτρα απαράδεκτα και σκληρά.
Μ' ένα μνημόνιο που εξοντώνει,
Με μία Χίτλερ που κυβερνά,
Και μια Ελλάδα που απ' άκρη σ' άκρη,
Λιμοκτονεί και ασφυκτιά.
Πόσο επιπόλαια έγιναν όλα;
Πόσο ανεύθετα και ρηχά;
Τι είδους συνείδηση μπορεί να έχει,
Όποιος τη Χώρα του ξεπουλά;
Και τα ανθρώπινα τα δικαιώματα,
Τα ισοπεδώνει και τα πατά;
Μας έχουν μέσα σε μία στρούγκα
Πρόβατα έρμαια και νηστικά
Αίμα το γάλα μας
Μα μας αρμέγουν
Τι κι αν πονάμε;
Μόνο η καρδιά τους αφορά.

Ξεχείλισε όμως η οργή·
Μοιάζει βενζίνη που χύνεται κατάχαμα.
Το χέρι που το σπέρτο θα ανάψει
Αν βρεθεί,
Θα γίνουν στάχτη:θέσεις,τίτλοι και παράσημα.
Της Μέρκελ θα περάσει ο παραλογισμός·
Θα πάψουν οι Χιτλερικοί να μας τρομάζουν·
Θα πάψουν πια κι οι Έλληνες
Με τη διαίρεση να πολλαπλασιάζουν.
Τα χαλινάρια σαν τα πάρει ο λαός,
Τα άλογα της Τρόικας
Στη χώρα μας θα πάψουν να καλπάζουν.
Θα κατακάτσει ο κουρνιαχτός·
Θα καθαρίσει το τοπίο·
Να πάρει ανάσα ο φτωχός
Να πει στη φτώχεια του αντίο.
Γι' αυτό ας αγωνιστούμε·
Από τον πιο μεγάλο,
Έως τον πιο μικρό.
Και να προσευχηθούμε
Για τούτη εδώ την κρίση
Για τούτο τον αγώνα,
Σε κάθε βήμα να 'χουμε
Πλάι μας το Θεό!

Ποίημα της κ. Αναστασίας Σαλεμή-Φουρμούζη

Είναι αδικαιολόγητη η διατήρηση της έχθρας

ΜΗΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ ΛΟΙΠΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΤΑ ΧΑΣΕΙΣ ΟΛΑ

- Αν σου πω, νήστεψε, πολλές φορές μου προβάλλεις ως δικαιολογία ασθένεια σωματική.
- Αν σου πω, δώσε στους φτωχούς, μου προβάλλεις ως δικαιολογία ότι είσαι φτωχός κι έχεις να αναθρέψεις παιδιά.
- Αν σου πω, να έρχεσαι τακτικά στον εκκλησιασμό, προβάλλεις τις ανάγκες τις βιοτικές.
- Αν σου πω, πρόσεχε αυτά που λέγονται στα κηρύγματα και κατανόησε τη δύναμη της διδασκαλίας, προβάλλεις ως δικαιολογία την έλλειψη μορφώσεως.
- Αν σου πω να διορθώσεις κάποιον άλλο, λες ότι δε θα υπακούσει, γιατί αν και πολλές φορές τον συμβούλευσα, περιφρόνησε τις συμβουλές μου.
- Δεν ευσταθούν κι είναι άτοπες οι προφάσεις αυτές, όμως μπορείς να βρεις κάποια δικαιολογία.
- Αν όμως σου πω, άφησε την έχθρα, ποια απ' τις δικαιολογίες αυτές θα μπορέσεις να προβάλλεις;

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

- «Όπως τα λιοντάρια, όπως οι λεοπαρδάλεις, όπως οι αρκούδες, όταν περιορισθούν και φυλακισθούν στο σκοτάδι, ανάβουν το θυμό τους και μεγαλώνουν την οργή τους, έτσι ακριβώς και ο πλούτος, όταν κλεισθεί και παραχωθεί, βρυχάται πιο δυνατά από το λιοντάρι και ταρασσει (το εσωτερικό σου) πάντοτε.
- Αν όμως βγάζεις τον πλούτο από το σκοτάδι (από τα αθέατα μέρη όπου τον φυλάσσεις) και τον διασκορπίζεις στα στομάχια των φτωχών, το θηρίο γίνεται πρόβατο, ο εχθρός γίνεται προστάτης, ο σκόπελος λιμάνι, το ναυάγιο γαλήνη.
- Κάτι ανάλογο θα δεις και στα πλοία. Όταν το φορτίο είναι πολύ βαρύ, βυθίζεται το σκάφος στη θάλασσα και ταλαιπωρείται. Όταν όμως είναι κανονικό φορτίο, το πλοίο γίνεται καλοτάξιδο. Επίσης κάτι ανάλογο συμβαίνει και στα σπίτια μας. Όταν συγκεντρώνεις χρήματα περισσότερα από την ανάγκη σου, ένα μικρό φύσημα του ανέμου και η τυχαία περίπτωση από απροσδόκητα πράγματα βυθίζει αυτόνδρο το σκάφος. Αν όμως αποθηκεύσεις τόσα όσα ακριβώς απαιτεί η ανάγκη, ακόμη και καταιγίδα να ξεσπάσει, εύκολα διασχίζεις τα κύματα. Μην
- Μην επιθυμείς λοιπόν περισσότερα, για να μην τα χάσεις όλα. Ούτε να συγκεντρώνεις περισσότερα από όσα χρειάζεσαι, για να μη χάσεις κι αυτά που σου είναι τελείως απαραίτητα. Ούτε να ξεπερνάς τα καθορισμένα όρια, για να μη στερηθείς όλα μαζί τα υπάρχοντά σου. Αλλά να περικόπτεις το περιττό, για να πλουτίζεις με τα αναγκαία».

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Βενιζελικός ή Βασιλικός;

Την περίοδο του Εθνικού διχασμού στην Κρήτη, ένας επιθεωρητής δημοτικής εκπαίδευσης ανέβαινε μ' ένα μουλάρι σ' ένα ορεινό και δύσβατο χωριό, για να επιθεωρήσει τον εκεί δάσκαλο. Στο δρόμο που πήγαινε συναντά έναν αγωγιάτη και τον ρωτά:

«Δε μου λες, πατριώτη, ο δάσκαλος τι είναι; Βενιζελικός ή Βασιλικός;».

«Βενιζελικός», απαντά ο αγωγιάτης.

«Α, το γαϊδούρι», σχολίασε ο επιθεωρητής.

Ο αγωγιάτης όμως ήταν Βενιζελικός και φίλος του δασκάλου και έτρεξε να μεταφέρει στο δάσκαλο τη στιχομυθία.

«Το. και το., δάσκαλε. Σε είπε γαϊδούρι».

Την επομένη μπαίνει ο επιθεωρητής στην τάξη και ρωτά το δάσκαλο ποιο είναι το μάθημα της ημέρας.

«Τα σημεία της στίξεως», απαντά ο δάσκαλος.

«Ας δούμε, λοιπόν, τι ξέρουν τα παιδιά», λέει ο επιθεωρητής.

Ο δάσκαλος σήκωσε ένα μαθητή, το Σήφη, στον πίνακα και του είπε να γράψει τη φράση:

“Ο επιθεωρητής είπε, (κόμμα), ο δάσκαλος είναι γαϊδούρι (τελεία)”.

Αφού, έκπληκτος ο μαθητής, το έγραψε, τον ρωτά ο δάσκαλος:

«Ποιος είναι, παιδί μου, γαϊδούρι;».

«Ο δάσκαλος», ψέλλισε ο μαθητής.

«Και ποιος το είπε;».

«Ο επιθεωρητής, κύριε».

«Ωραία», είπε ο δάσκαλος.

«Σβήσε τώρα το κόμμα και βάλ' το αλλιώς»:

“Ο επιθεωρητής, (κόμμα), είπε ο δάσκαλος, (κόμμα), είναι γαϊδούρι”.

Μόλις τελείωσε ο μαθητής, τον ρωτά ο δάσκαλος:

«Ποιος είναι τώρα, παιδί μου, το γαϊδούρι;».

«Ο επιθεωρητής», απαντά δειλά ο μαθητής.

«Και ποιος το είπε;».

«Ο δάσκαλος», απαντά ο μαθητής.

Οπότε, στρέφεται ο δάσκαλος στην τάξη και λέει:

«Είδατε παιδιά τι κάνουν τα κόμματα; Πότε βγάζουν γαϊδάρο τον επιθεωρητή και πότε το δάσκαλο»...!

Είπε μονολογώντας ο παππούς, καθισμένος στην πολυθρόνα του μπροστά στην τηλεόραση που ανακοίνωνε και νέες μειώσεις στις συντάξεις:

«Όταν ήμουν μαθητής, άκουγα κάθε τόσο τη δασκάλα μου να λέει: “Να προσέχετε τα κόμματα! Ένα λάθος κόμμα, μπορεί να σας χαλάσει τελείως τη σύνταξη!”. Έπρεπε να περάσουν εξήντα χρόνια, για να καταλάβω τι εννοούσε».

Νηστήσιμη πίτσα

Υλικά

- 2 φακελάκια μαγιά
- 2 κουταλάκια ζάχαρη
- 1 κουταλάκι αλάτι
- ¼ ποτηριού αραβοσιτέλαιο
- 1 ½ ποτήρι ζεστό νερό
- αλεύρι όσο πάρει (4-5 ποτήρια)
- τοματοπολτός Ketchup
- μουστάρδα • ντομάτες
- πιπεριές • μανιτάρια
- κρεμμύδι • ελιές • ρίγανη

Πρώτα φτιάχνουμε τη ζύμη για τη βάση της πίτσας

Σε μια μικρή κούπα βάζουμε τη μαγιά και τη ζάχαρη. Προσθέτουμε ½ ποτήρι ζεστό νερό και ανακατεύουμε. Αφήνουμε το μίγμα να φουσκώσει. Σε ένα άλλο μεγαλύτερο μπωλ, βάζουμε το αλεύρι και το αλάτι. Ανοίγουμε ένα μικρό λακκάκι στη μέση και προσθέτουμε το λάδι και το υπόλοιπο ζεστό νερό (1 ποτήρι). Τέλος ρίχνουμε και το μίγμα της μαγιάς (αν έχει φουσκώσει). Με αργές κινήσεις αναμιγνύουμε όλα τα υλικά, ώσπου να απορροφηθούν από το αλεύρι.

Αφού βάλουμε λίγο αλεύρι στον πάγκο εργασίας μας, αδειάζουμε το περιεχόμενο του μπωλ και ζυμώνουμε. Εάν χρειαστεί προσθέτουμε λίγο αλεύρι. Ζυμώνουμε μέχρι να γίνει η ζύμη ομαλή και ομοιόμορφη (για 10' περίπου). Την συμμαζεύουμε σε σχήμα μπάλας, την τοποθετούμε στο μεγάλο μπωλ και την σκεπάζουμε με μια καθαρή πάνινη πετσέτα. Την αφήνουμε λίγο να ξεκουραστεί.

Ετοιμάζουμε τα υπόλοιπα υλικά

Κόβουμε σε λεπτές φέτες τις ντομάτες, τις πιπεριές, τις ελιές, το κρεμμύδι και τα μανιτάρια. Τα μανιτάρια, αν θέλουμε, μπορούμε να τα σωτάρουμε με ελάχιστο λάδι. Βάζουμε τη ζύμη στον πάγκο εργασίας και την ανοίγουμε φύλλο στο μέγεθος του ταψιού μας. Την τοποθετούμε σε λαδωμένο ταψί και την τρυπάμε (αρκετά πυκνά) με ένα πιρούνι. Απλώνουμε επάνω της με ένα κουτάλι την ketchup και τη μουστάρδα. Βάζουμε τα μανιτάρια, τις ελιές και τα κρεμμύδια, και στολίζουμε με τις κομμένες ντομάτες και τις πιπεριές.

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΝΤΥΠΟ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΒΟΥΝΙΩΤΙΣΣΑΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΙΕΡΕΑΣ Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΡΑΜΑΝΤΑΝΑΚΗΣ
ΤΗΛ. 6939187930

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΩΝ
ΜΑΡΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΛΑΜΑΤΕΝΙΑ ΚΙΑΚΗ-ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΨΩΜΑ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΥ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΟΥΡΟΥΠΗ